

зао на крст. Дечак је скинуо и крст и на тај начин се одрекао Христа и предао душу ђаволу. Због одрицања од Христа у њега се уселио ђаво и од тада је постао опседнут.

Од овог духа бесомучности исцелио га је о. Јован Кронштатски, делом непосредно, а делом кроз Оптинског старца Варсануфија.

Из свега реченог се доста очигледно може закључити сле-

дновати ове године. Он је толико угоднио Господу својим светим животом да се већ сада уведен у рајске обитељи у чин преподобних, раме уз раме са Антонијем Великим, Павлом Тивејским, Јованом Рилским. „Великоме Богу“, како је сам рекао, „ускоро ће бити угодно да прослави“ њега на и земљи, како га је већ прославио на небесима. А дубоко поучна прича о дечаку Павлу, осим свога не-

Очајање безбожника најужаснији је факт у свима временима. То очајање скрива се цинизмом, те није ни видљиво за свако око. Кад би сви здрави безбожници знали исповести свих умирућих безбожника, на самртној постељи, пожурили би се сви да разгрну коров и трње у души својој и пуне згњечени крин да се дигне и развије и створи им души радост, и да јој боју и мирис. Безрадосне, и безбојне, и безмирисне су душе без вере. Кристалисано камење је милије погледу од таквих душа. И свако камење је сажаљења достојније од таквих душа. Какве велике планове снује безбожник? Лажни су планови његови; он мора једном у ноћи самом себи признати, да су планови њихови лаж. Пред људима он ће моћи и маскирати ту лаж, но пред самим собом не. Сви велики планови, било лични, или национални, или општечовечански, ако не базирају на гранитном темељу вере, базирају на темељу од воска. Угреје Сунце, восак се растопи, и велика кула се сурвава на земљу.

св. владика Николај

деће: Бесомучни или запоседнути нечистим духовима постоје и данас, као што су и некада постојали. Злом духу се људи предају због греховног живота, а нарочито због богоодрицања и богохулства. Али и у данашње време постоје, као што су и некада постојали, праведници који су угодили Богу, који имају силу и власт да изгоне зле духове из запоседнутих.

Највећи од таквих чудотвораца последњих времена јесте о. Јован Кронштатски, чијих ћемо стотину година од рођења пра-

посредног значења, има и дубок симблички смисао.

Овај бесомучни дечак симболизује собом нашу многострадалну Русију. И она је, несрећна, као дечак Павел, предана духу бесомучности због својих грехова и своје безбожности. Није предана зато што ју је Бог оставио, већ због Његове нарочите љубави према њој. „Јер кога љуби Господ онога и кара; и бије свакога сина којег прима“ (Јевр. 12, 6), „да би се дух спасао“ (1Кор. 5, 5).

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свешти бесребреници и чудотворци Козма и Дамјан

Мш. 8:5-13 (зач. 25); Мш. 10:1, 5-8, (зач. 34).

Рим. 6:18-23 (зач. 93); 1Кор. 12:27-13:8 (зач. 153).

архиепископ Теофан Полтавски

БЕСЕДА НА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

„А када би вече, довеоше к њему бјесомучних много, и изаша духове ријечју, и све болеснике исцјели.“ (Мт. 8, 16).

Свети апостол и Јеванђелист Матеј придодaje ове речи својој повести у управо прочитаном Јеванђељу о исцељењу ослабљеног слуге Капернаумског сотника. Док читам ове речи, можда ће се неко запитати: постоје ли и у наше време „бјесомучни“ и ако постоје, да ли је могуће њихово исцељење?

На ово питање нећемо одговорити неким теоријским расуђивањем, већ навођењем онога што се заиста збило у не тако давно време, чему смо и сами били сведоци и савременици.

Године 1909. се по читавом Петрограду пронео глас о томе да је 16-тогодишњи дечак Павел Иљин, који има неку, за науку необјашњиву болест, доведен на литургију у манастир светог Јована на Краповки. И овде му се

догодило следеће: У време Херувимске песме истргао се из руку петнаесторице јакних људи који су га држали и по ваздуху је изнад народа прошао до западних врата храма и на улазу у храм пао као мртав. Тако непомичнога су га узели и донели до гробнице светог Јована Кронштатског. Овде је болесник на кратко отворио очи, а затим тврдо заспао. У сну му се Јавио свети Јован Кронштатски, поучио га, исповедио и наложио да иде у Валаамски манастир. Најпре болесни дечак није желео да каже шта се тачно догодило у сну. И да није било спорадичних фраза које је наглас изговорио у време сна: „О Јоване, опрости, помоли се, испунићу“, могуће да би и све ово сакрио, али када је од окупљеног народа чуо те своје речи и схватио да они знају шта се догодило, открио је све.

Ево шта се догодило: Видео је о. Јована како седи на столици у својој гробници. Тада му је о. Јо-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ван рекао: „Видиш ме онако како ме нико није видео. Служи ми парастосе, како је то Црква установила. Али великоме Богу је угодно да ме прослави. Доћи ће време када ће мени бити служени молебани“.

Након ових речи о. Јован је дунуо на болесног, благословио

ског, убројао се у послушнике Валаамског манастира и наста нио се у архијерејском дому у граду Сердоболу (посед Хјумпеља) Овде је имао послушање у врту, а био је и чтец у цркви. На тај начин је живео до октобра 1911г. 19. октобра те године на дан успомене на светог Јована

Видиш ли колико добрих ствари доносе искушења и жалост? Дакле, ако и ви желите да окусите љубав Христову, издржите све што дође, сваки тест који Господ стави на вас. Борба коју ђаво води против нас јесте да брат на брата устаје, али он нас напада само онолико колико му Бог допусти. Он се бори толико да се све топи и тече као восак пред огњем. Али када све прође, испунићете се радошћу. То је уистину пут, моја сестро, и ја који вам ово пишем сведочим истину из сопственог искуства. Стога, будите храбра и јака у Господу, подносећи све што дође на вас, очекујући, заједно с болом, мир и милост Божију. Будите јака и охрабрите душу своју. Христос допушта искушења, да би се очистили од грехова. Искушења су попут миришљавог сапуна и тешког маља, који нас удара и избељује. Све хаљине које су чисте спремљене су за Женика. Оне хаљине које су нечисте, цепају се и у огањ бацају.

старац, Јосиф Исихаста

га и додао: „Када дође време, рећи ћу ти шта да чиниш да би се потпуно исцелио“. Рекавши ово отишао је. Шта су за то време могли да чују они који су окруживали болеснога? Они су видели како он зубима гризе мраморну гробницу оца Јована и дивљим гласом узвикује: „Изразим, излазим, о велики угодниче и пророче Јоване, али не сасвим“. Свакако, ово није узвикивао сами дечак, већ демон који је обитавао у њему. Након овога, Павел већ није тако страдао од опседнутости као раније, али није још сасвим оздравио.

Исте 1909. године он се преселио из Петрограда у Выборг; са благословом архиепископа Фин-

Рилског и имендана светог Јована Кронштатског, Господ је благоизволео да кроз оца Јована поново пројави милост према својем болесном Павлу, као што је и обећао код гробнице.

Догодило се ово: Тога дана увече, након бдења, брат Павле је читао акатист Мајки Божијој и тада је дошао у екстазу. Његовим духовним очима открило се чудесно виђење. Првобитно се у слави јавио о. Јован са преп. Јованом Рилским, затим Павле Тивејски и Атанасије Атонски и мноштво других преподобних отаца. Сви су они поздрављали једни друге радосним усклицима: „Радуј се, Јоване! Радуј се Павле! Радуј се Атанасије!“... На

крају се појавила и сама Богомајка у неописивој слави, при Чијој појави хор преподобних отаца свечано је појао песму Возбраној Војеведе.

Након тога је о. Јован пришао брату Павелу и рекао: „Сада изиђи из тела и душом крени за нама“. За Павела је било баш тешко да испуни заповеђено, али ипак је послушао и пошао за преподобним Павлом Тивејским, Јованом Рилским и Јованом Кронштатским. „Показивали су ми најпре“; говорио је Павел, „рајске обитељи и насладе, предначачене за врлинске, а онда и мучења грешника“.

Ни слава и блаженство праведника, нити мучења грешника, не могу се описати људским језиком. Када је све било показано о. Јован је почео да ме подучава како да живим и да бих се коначно исцелио, заповедио ми је да се вратим у своје тело и да пођем у Оптину пустињу, оцу Варсануфију, оптинском старцу“. Овим речима је брат Павел завршио своју приповест о виђењима у екстази.

У новембру 1911. брат Павел је ради испуњења заповести о. Јована Кронштатског ишао у Оптину пустињу о. Варсануфију у пратњи ђакона Варсануфија из Валаамског манастира. Старац је већ био обавештен о доласку болеснога са пратиоцем, примио је болеснога Павла и завршио све што му је о. Јован Кронштатски био заповедио да учини. Исповедио га је и причестио, након чега се болесни потпуно исцелио.

До 1912г. Исцељени Павел, сада већ потпуно здрав, живео је у Сердоболу, на имању Хјумпеља, а затим је био позван у војну службу. 1914. је учествовао у Великом рату. Да ли је и данас жив или је у овој рату или револуцији која је за њим следовала погинуо – нама је непознато, али преко јеромонаха Валаамског манастира, о. Варсануфија, који га је некада пратио у Оптинску пустињу, послао ми је своје забелешке да би их обзнанио, десет година након његовог исцељења. Из ових белешки, које је сопственом руком написао, види се и то од које је болести боловао, као и то који је био узрок те болести.

Из тих се белешки види да је Павел, док је боравио у Москви, пре него што се преселио у Петроград упао у тешку невољу. Нигде није могао да пронађе себи место, а сви његови пријатељи и ближњи су му окренули леђа. Тешка невоља га је довела до очајања; не једном му је долазила помисао о самоубиству.

У једном од тих тренутака јавио му се „тајанствени старац“ и рекао му: „Ја ћу ти помоћи, уколико сопственом крвљу писмено потврдиш да ћеш ми бити веран и овде на земљи и након смрти!“

„Ко си па ти, да бих веровао у тебе и да бих ти се поверио?“ питао је Павел. „Ја сам исти онај, кога ваша Црква не симпатише и мрзи“. „Одлично, бићу ти веран“, изјавио је Павел, заслепљен очајањем, и потписао захтевано. „Лепо, а сада треба да са себе скинеш сувишан терет“, рекао је старац и при томе ука-